

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

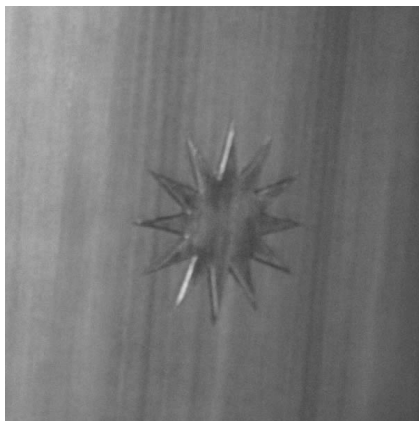
Szeretettel köszöntöm lapunk Olvasóit!

A napokban olvashattuk az újságban, hogy Norvégiában a bevándorlási hivatal arra kérte a menekülteket befogadó egyházi szervezeteket, hogy vallásilag tegyék semlegessé a menedékkérők szállását: vegyék le a falakról a keresztet és egyéb keresztény szimbólumokat. A cél az, hogy ne bántsák meg a muszlim menekülteket.

A hírt hallva felvetődik bennem a kérdés: egyesek nem fordítva ülnek a lovon? Teszem azt, az utcán fagyoskodik egy ember, megszanom és azt mondom neki: barátom ne dideregj kinn, gyere be a lakásomba! Vajon a befogadást követően tényleg át kell rendeznem az otthonomat is? Valóban le kell vennem a falakról az összes családi képet, nehogy azok eszébe juttassák, hogy valamikor neki is volt családja? Sőt az ujjamról is le kell húznom a karikagyűrűt, nehogy felidézze benne a házasságkötésének boldog pillanatát? A befogadott embernek tényleg csak jogai vannak, de a befogadóhoz való alkalmazkodásra való kötelessége nincs?

Természetesen minderre azt lehet mondani: attól még hogy a kereszt lekerül a falról nem dől össze a világ! S való igaz! Csakhogy akár a kereszt, akár más keresztény szimbólumok feladata nem pusztán annyi, hogy díszítsenek, hanem hogy a keresztény hitünkről, identitásunkról beszéljenek. Ezért azoknak legalább olyan súlya van, mint a házasember kezén a karikagyűrűnek. Nem véletlen, hogy Kínában, amikor a keresztény templomok tetejéről a keresztet az állam erőszakosan el akarta távolítani a keresztények testükkel védték. „Ma láttuk hitünk alapvető jelképének meggyalázását, és ez nekünk nagyon fáj.” – nyilatkozta egy kínai keresztény ember.

A református templomok tetején vallástörténeti okokból adódóan csillag van és nem kereszt. Ennek a szimbólumnak is megvan a maga üzenete. A Szentírásban a napkeleti bölcsek a csillagot a szemük előtt tartva indultak útnak, később pedig a csillag volt az, ami **„megállt a fölött a hely fölött, ahol a Gyermeke volt.” Máté evangéliuma 1. rész 9. vers.** Ebből adódóan a csillag hívogat, irányt mutat és megjelöli azt a helyet – pontosabban közösséget -, ahol a világ Megváltója előtt tiszteletünket kell tennünk.

A csillag hívogat és szavak nélkül is sürget: kelj föl, s indulj el! Ne mondd, hogy majd holnap, vagy majd máskor. Indulj, ahogy a napkeleti bölcsek is tették.

A csillag irányt mutat: Jézus Krisztust sokféle helyen keresheted, de Őt elsősorban ott keresd, abban a közösségben, ami fölött ott látod a jelet.

A csillag kijelöli az Úr Jézus tiszteletének a helyét is. Ahogy a napkeleti bölcseknek meg kellett érkezni, és abban a barlang istállóban kellett leborulni, úgy ma is az Isten tiszteletének minősített helye és alkalma az istentisztelet. Ne otthonról tiszteld hát Őt, hanem az alkalmat megbecsülve a gyülekezet közösségében.

A betlehemi csillagot a templomunkon belül a szószéken láthatjuk ismét. Ez a csillag pedig üzenje azt, hogy Jézus Krisztus a Szentírás Igéin keresztül

szólongatja a lelkünket. Az igehirdetés nem pusztán az ember beszéde, hanem a Szentlélek Isten jelenlétében Jézus Krisztus hívogat bennünket magához.

Templomunk tetejére felnézve, vagy a szószéken megpillantva a csillagot, kérdezzon és emlékeztessen mindezekre bennünket nemcsak így adventben, hanem az év minden napján.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok lapunk minden olvasójának Áldott Békés Karácsonyt!

Faragó Csaba lelkipásztor

Beszámoló az Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségének közgyűléséről

Kilátás a Jungfraura

A bibliaiskola épülete

Az Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége szeptember 24. és 27. között tartotta évi rendes közgyűlését és konferenciáját Svájc festői szépségű Bibliaiskoláján (Seminar für Biblische Theologie), Beatenbergben.

Az EMPGYSZ elnöksége

Deák Péter, a zürichi magyar gyülekezet presbitere szervezőként köszöntötte a megjelenteket. Ezután Molnár-Veress Pál, a Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösség lelkipásztora, az EMPGYSZ elnöke számba vett mindannyiunkat, akik megjelentünk, majd a személyes bemutatkozásaink következtek. Megnyitásban Molnár-Veress Pál a Dán. 4-ből idézte: „Vágjátok ki a fát és vagdaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és szórjátok szét gyümölcsseit, fussanak el a vadak alóla, és a madarak az ő ágairól, de **a tövét gyökerestől hagyjátok a földben, hadd áztassa az ég harmatja.**” Magyar népmeséinkben is ott van a világfának, az édig érő fának a motívuma, és csodálatos dolog látnunk, hogy ez az eget a földdel összeköti. Mindenki ebből táplálkozott, mégis ki kell vágni, Isten parancsára. De jelentheti ez magyarságunkat is. Nekünk is volt egy álmunk: az ágait levágták, a balta rávetett a törzsére, mára legfeljebb egy fő ága maradt meg. A szétszórás utáni feladatunk az, hogy a gyökereket ápoljuk, és gondozzuk. Az igei köszöntést követően beszámolókat hangzottak el azon gyülekezetek életéről, szolgálatáról, ahonnan a résztvevők érkeztek.

A szövetség szervezésében már 13 éve kerülnek megrendezésre a tematikus presbiteri konferenciák, a

2016. március 19-i konferencia témája "A reformáció Európában", a 2017. év témája "A reformáció Magyarországon" lesz. Ifjúsági konferenciák már 58 éve kerülnek megrendezésre, és a soron következő konferencia témája mindig a fiatalok szavazata alapján dől el. 2016-ban "Növekedjétek!" lesz a címe. A harmadik munkaág, a média munkacsoport szolgálatát – többek között – Deák Péter és Ravasz Ákos testvérek végzik. Deák Péter a szövetség honlapjának rendszeres frissítését végzi.

Az esti áhítatunkon Csákvári Dániel, a Müncheneri Magyar ajkú Protestáns Gyülekezet lelkipásztora végzett igei szolgálatot, Dániel próféta könyve 6. részének 21-22. verse alapján. Varga Pál alelnök, a Németországi Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségének elnöke, az Ulm-környéki Magyar Protestáns Gyülekezetek lelkipásztora a reggeli áhítatot a 121. zsoltár alapján tartotta: „Szememet a hegyekre emelem, onnan jön segítségem. Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta” – hangzott fel a már szeptember végén is hófödte svájci Alpok tövében. Isten lelki csúcsokra hív bennünket.

Délután a konferencia keretében Bern városát tekinthettük meg Szedlák Tibor idegenvezetésével, aki a svájci magyar-nyelvű protestáns gyülekezet lelkipásztora volt 2005. és 2008. között. Majd Deák Péter egy élményteli, fotókkal gazdagon illusztrált beszámolót tartott nekünk a 2011 tavaszán átélt rendkívüli kirándulásról Pennsylvania és Ohio államokban, ahol egy konzervatív keresztény közösséget, az Amishokat látogatták meg a zürichi kantonális egyház szervezésében.

Karvanszky Mónika, az Ausztriai Magyar Református Gyülekezet lelkipásztora a péntek esti áhítat keretében az 1Kir 19,1-18 versek alapján arról szólt, hogy Illés próféta – jóllehet korábban többször láthattuk őt bátornak, az Úr ügyéért kiálló embernek –, ezúttal megfáradt. Mindannyiunk életében vannak olyan dolgok, melyek nem sikerülnek, vagy nem úgy sikerülnek, ahogy azt szeretnénk, vagy korábban elképzeltük, elterveztük. A próféta is pontosan ezt élte meg: ő sem így képzelte Isten ügyének a kimenetelét. A próféta elpanaszolja az Istennek, hogy mi minden történt, de az Úr nem vigasztalja, és nem igazolja őt, hiszen Izrael, a hívó ember sorsa nem Illéstől, az ő buzgóságától, még csak nem is a jezábelek bosszújától függ, hanem Isten kegyelmétől.

Szombat reggeli áhítatunkat Gémes Pál elnökhelyettes, stuttgarteri lelkész tartotta Mk 10,10-13 alapján. Mi a meglepő Jézus és a kisgyermek találkozásában? Jézus nem azt szeretné, hogy gyermekdedek legyünk, hanem azt akarja, hogy visszanyerjük azt az ősbizalmat, amit egy gyermek érez a szüleivel szemben.

(folytatás a 4. oldalon)

A presbiteri szolgálatról

Református egyházunk törvénye a következőket mondja a presbiterekről, illetve a presbitériumról:

„A presbiterek az egyházközség lelki és anyagi javainak sáfárai, akiket az egyházközség életének felelős irányítá-sára az egyházközségi választók névjegyzékébe felvett egyháztagok közül kell választani a törvény előírásai szerint. (...)”

A presbitérium az egyházközség vezető testülete, lelki és anyagi életének irányítója. E körben feladatai:

- a) az istentiszteleti, missziói és lelkigondozói feladatokat végzi, és teljesítésére felügyel,
- b) a gyülekezeti és intézményes diakónia gyakorlását szervezi,
- c) az egyházi törvény szerint ráruházott jogkörben gyakorolja az egyházfegyelmet,
- d) új tisztségek és állások szervezéséről és betöltésének feltételeiről határoz,
- e) az egyházközség ingó és ingatlan javait kezeli, vagyontárgyainak elidegenítése vagy megterhelése, új vagyontárgyak szerzése, kölcsön felvétele tárgyában határoz,
- f) az egyházközség költségvetését és zárószámadását évenként elfogadja, és jóváhagyásra felterjeszti,
- g) egyházközségi szabályrendeletet alkot,
- h) az egyházmegyei közgyűlésre képviselőt választ, és szavaz a törvény értelmében felsőbb egyházi hatóságok tagjainak és tisztségviselőinek megválasztásáról,
- i) a választók betűrendes névjegyzékét elkészíti és felterjeszti az egyházmegyének,
- j) általában eljár a törvényben hatáskörébe utalt minden ügyben.“

Gyülekezetünk presbitériuma 12 presbiterből és – jelenleg – egy pópresbiterből áll. A mostani presbitérium 2012 óta szolgál, tagjait a gyülekezet választotta meg titkos szavazással. A gyülekezet mindennapi életében kiemelt fontosságú, hogy a gazdasági valamint a missziói, lelkigondozói ügyek rendben menjenek, ezért a presbitérium két tagja gondnoki szerepkörben felügyeli ezeket a területeket. A presbitérium rendszeresen, általában havonta ülésezik. Az ülésen előre meghatározott napirend szerint tárgyalja meg a gyülekezet ügyeit. Döntéseit határozatok formájában hozza meg. A határozatok elfogadásáról vagy elutasításáról szavazással dönt. Az üléseken a lelkipásztor elnököl. Legfontosabb, évente ismétlődő feladatunk a missziói munkaterv és a költségvetés megtárgyalása és elfogadása. Talán nem mindenki tudja, hogy gyülekezetünk önfenntartó, azaz a kötelező hitoktatói tevékenység támogatása kivételével semmilyen rendszeres állami juttatásban nem részesülünk, kiadásainkat legnagyobb részben az egyházfenntartói járulékból, a perselypénzből és egyéb adományokból fedezzük. Az éves költségvetés kialakítása tehát nagy odafigyelést, a jó gazda gondosságát kívánja meg a presbiterektől. Talán meg sem kell említeni, hogy a presbitérium tagjai munkájukért semmiféle anyagi ellenszolgáltatást nem kapnak, és nem fogadnak el.

A jelenlegi presbitérium azt a különleges kihívást és egyben megtiszteltetést kapta, hogy irányíthatta új templomunk tervezését és kivitelezését. Istennek legyen hála azért, hogy a (százötven-kétszáz évente talán egyszer előforduló) feladat, a nehéz döntések és az ezeket megelőző viták nem a széthúzást és az ellenségeskedést, hanem éppen az ellenkezőjét hozták közénk.

A presbitérium természetesen nem csak ülésezik és döntéseket hoz, hanem a gyülekezet napi életében is aktívan részt vesz. Legfontosabb rendszeres feladataink: a diakóniai munka (idősek és betegek rendszeres támogatása), a missziós feladatok (például a felnőtt konfirmációs oktatásban való részvétel), a különböző gyülekezeti események (gyülekezeti tábor, gyülekezeti kirándulás) szervezése és bonyolítása, az úrvacsora irányítása, vagy az istentiszteletek alatti rendszeres házigazda szolgálat.

Presbiternek lenni nagy megtiszteltetés és még nagyobb felelősség. A „munkakör“, amit betöltünk, immár kétezer éve létezik, és a „munkaköri leírás“ sem holmi „tudós társaság“ vagy egyéb mulandó emberi testület terméke. Talán legszebben maga Péter apostol ír erről:

„1. A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: 2. legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkezdésből, hanem készségesen; 3. ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak.”
/(1Pt) 5,1-3/

Nagy Gábor
presbiter

Szilágyi Domokos

Dávid unokája

„Azkit ígért, ímé, vígre megadta fiát.”
(Sylvester János)

Dávidnak unokája, Marot Kelemennek
fia, friss csermelyekül
folynak körül szavaid – legyen áldott
a forrás –

folyjék tovább mibennünk
eleven álmod.

Folyjék tovább szavainkban,
holtunkiglan. – Nem az, aki voltál,
de aki vagy: „azkit ígért”
a Szükség Istene:
pengő zsongó magyar Zsoltár,
Dávidnak unokája, Marot Kelemennek
fia.

Tiszta szív örökkön akadt,
ha fázott, ha lánggal égetett
földi világunk.

„Vígadjatok és énekeljétek,
azkinek vagyon tiszta szívetek.”
(XXXII. Zsoltár)

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, a homály földjén lakókra világosság ragyog. Te megszorítottad a népet, nagy örömet szerzel neki. Úgy örülnek színed előtt, ahogyan aratáskor szoktak örülni; ahogyan vigadni szoktak, akiknek zsákmányt osztanak. Mert terhes igáját, a hátát verő botot, sanyargatójának vesszejét összetöröd, mint Midján napján. Mert minden dübörögve menetelő csizma és véráztatva köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz. Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Sergek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!”

Ézs 9.1-6

(folytatás a 2. oldalról)

Égető a kérdés: mivel tud hozzájárulni a protestáns szövetség a magyar közösségek megmaradásához? Ezek hitbeli és nemzeti alapokon nyugvó anyagi kérdések, ezért elvárás a lelkészek felé, hogy úgy hirdessék az ígét és úgy vezessék gyülekezeteiket, hogy ebben a kettős felelősségben kell élni, és ebből semmit nem szabad feladni. Felhívják-e a Magyarországról kitelepülni szándékozó magyarok figyelmét arra, hogy léteznek „kint” magyar közösségek, csatlakozzanak hozzájuk, támogassák őket, hogy ezek a közösségek életben maradhassanak? Kérdés, hogy az anyaországi testvéreink számára elvesztett nyáj-e ez a közösség, vagy valamilyen formában számít-e még rájuk a magyar református egyház? Ha igen, ha egyházi szempontból nem is, de legalább a magyarság megtartatása szempontjából, akkor ilyen kritikus helyzetekben kérdés, hogy mire számíthatnak. A támogatásnak kölcsönösnek kell lennie, most éppen nyugat-európai testvéreink kerültek pénzügyileg kilátástalan helyzetbe.

Ezt követően diskurzus alakult ki arról, hogy az Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége és a Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozói Szolgálat között milyen a jelenlegi kapcsolat. Konszenzus alapján az kezd körvonalazódni, hogy – figyelemmel azokra a gyülekezetekre, melyek mindkét egyesülethez tartoznak – mindkét szervezet különálló módon, a békességre törekvéssel végzi a munkáját, egymástól függetlenül.

Molnár-Veres Pál elnök beszámolt a Generális Konventtel, a Magyar Református Egyházak Tanácskozási Zsinatával, a Magyar Evangélikus Egyházak Konferenciájával működő kapcsolatokról. Ez utóbbi szer-

A mai Bern lát képe

vezetnek az EMPGYSZ már teljes jogú tagja.

Füle Tamás, a Parókia portál felelős szerkesztője is megosztotta velünk gondolatait a felvetett témákról. A két nyugat-európai szervezet tekintetében felvetette, hogy egy esetleges anyaországi egyházi vagy akár kormányzati támogatás fogadása esetén létszükséglet lenne a két szervezet közös platformra helyezése, a jelenleg fennálló kettősség, párhuzamosság megszüntetésével. A közgyűlés további részében a presbiteri, ill. az ifjúsági konferenciákról szóló beszámolók hangzottak el.

Ezt követően én, Váczi Gábor, a Magyar Református Presbiteri Szövetség titkáráként röviden bemutattam az egyesület munkáját az 1990-es újraindulástól kezdődően. Összefoglaltam a szövetség célkitűzéseit, hogy a presbiterok a megválasztásuk alkalmával tett eskünek eleget tudjanak majd tenni. Ismertettem a presbiterképzés jelentőségét és jelenlegi formáit, tartalmát, valamint az egyházmegyei területi szervezetek tevékenységét. Szót ejtettem a konferenciák rendszeréről is, továbbá - a média vonatkozásában - bemutattam a Presbiter című kéthavi folyóiratot, valamint a gazdálkodás néhány jellemző vonását is felvázoltam. A levelezés jövőbeni remélt elindítása érdekében frissített nyugat-európai elektronikus címlistát kértem, melyre nézve az elnökség ígéretet tett. Becsült adatok alapján jelenleg 35.000 magyar református presbiter szolgál a Kárpát-medencében.

Beszédemet követően Ravasz Ákos vezetésével élénk beszélgetés alakult ki az egész Európát elárasztó menekültekről, hiszen ma nem kellemes dolog Nyugat-Európában magyarnak lenni, és a média ellenszélében élni. Hogyan lehet ezt feldolgozni? Magyarország török, iszlám múlttal rendelkezik, és pontosan tudja, hogy az iszlám azt tanítja, hogy az a föld, ahol egyszer jártál, az a tiéd. Szaúd-Arábia megüzente, hogy Németországban hajlandó 200-300 mecsetet építeni. A zsidó tanítás azt mondja, hogy "Szeresd felebarátodat, mint magadat!", és "Védd meg a családodat, nemzetedet, kultúrádat!". Huntington 20 évvel ezelőtt leírta, hogy itt a kultúrák, az ideológiák harca folyik. Ugyanakkor a németországi egyházak elvárják a németországi magyar egyházaktól, hogy elítéljék a magyar kormány menekültpolitikáját. Szelíd, csendes, de határozott és egyértelmű módon választ kellett adnunk erre a felszólításra: nem lesznek árulók a németországi magyar egyházak.

Váczi Gábor beszámolóját átszerkesztette Mucsi Eszter

„Nem lesz egyedül a szívem többé...”

A magyarországi Bárka közösség alapításának története / 3.

1991 nyarán elkészült a Bárka Otthon. Augusztusban további két segítő érkezett. Szeptember 2.-ra terveztük az első lakók befogadását. Addig még rengeteg feladat állt előttünk: az egész ház kitakarítása, és adomány bútorokkal való felszerelése. Ajánkozó barátokból, ismerősökből, ifjúsági csoportokból takarító brigádokat szerveztünk. Mindenki hozta, amiről gondolta, hogy szükségünk lehet rá. Egy nálunk takarító ifjúsági csoport néhány nap múlva beállított egy vadonatúj porszívóval. Összeadták az árát, és megleptek bennünket. Rengeteg meglepetést, szívet melengető segítséget kaptunk, mindig pont annyit, amire akkor szükségünk volt. Úgy éreztük, Isten a tenyerén hord.

Ezek a találkozások, kapcsolatok, a közös cél, a sérült barátaink iránti odaszánás, egyre több külső embert is elkötelezetté tett. Általuk is növekedett a Bárka körüli védőháló, a Bárka Barátok köre. Nagy szükség volt a segítségükre, hiszen a Bárka elindulásának első két évében csak adományokból éltünk.

Ez alatt a hónap alatt alakítottuk ki a ház életének szabályait, a napi, heti, éves ritmusát, a külső kapcsolatok építésének módját, a házbeli és a közösségi felelősségeinket. Gygyekezünk lelkileg is felkészülni a kezdésre.

A ház segítőinek készülődésével párhuzamosan a műhely szervezése is megkezdődött. Mivel más lehetőségünk még nem volt, az otthonon belül egy elszeparált helyiségben alakítottuk ki az első műhelyt, két újabb segítővel. Fontos volt, hogy kezdettől fogva kialakuljon a munka és a szabadidő rendszere, és szétválasztható legyen. A befogadás előtt álló sérült emberek adottságait ismerve, három tevékenység beindítását terveztük. Képeslapok és borítékok festését, nyomtatását, a szövés megtanítását, illetve gyöngyből készült ékszerek készítését, gyöngyszövést. Jó látni, hogy a hosszú évek során milyen gyönyörű termékek születtek a kezük alatt! Tudtuk, hogy a sérült lakók számára hosszútávon egy önálló, távolabb lévő műhely lesz a megoldás.

Elérkezett a szeptember 2.-a. Hosszú utazás után megérkeztünk Olgi és Niki intézetébe. Szívszorító volt az a kép, amit akkor láttunk. Ki tudja mióta várakoztak, az arcukat az óriási vaskapu rácsainak szorítva. Megérkezésünkkor óriási sürgés-forgás támadt körülöttük. Mindenki búcsúzkodott. Ilyet még soha nem éltek meg az intézetiek. Emlékszem arra a pillanatra, amikor Olgi és Niki büszke léptekkel átlépték az intézet kapuját. Niki még nagyon sokáig kérdezgette: „De végleg?”

Útközben az autópálya mellett megálltunk egy preszszónál. Bent zene szólt. Olgi és Niki odamentek az énekeshez, s megkérték, hogy egy kicsit adja át nekik a mikrofont. Olgi gyönyörűen elénekelt a kedvenc Koncz Zsuzsa dalait. Elmondhatatlan volt az örömük, s a miénk is! A Bárka házban addig az otthon maradt két segítő készülő a fogadásunkra. A közös, ünnepi asztal tele volt finomságokkal, s az asztal fölé a falra egy nagy szivárványos rajz került: „Nem lesz egyedül a szívem többé!” felirattal.

Ez a nap lett a Bárka születésnapja! Azóta 24 év telt el. Reméljük, hogy ez egy életen át tartó tapasztalatuk lesz! Néhány nappal később Kriszti is megérkezett.

Úgy gondoltuk, hogy a közösségünk érlelődését segíti egy közös szeptemberi nyaralás. Pihenünk, s csak egymásra figyelünk. Esténként együtt imádkoztunk, elolvastunk egy-egy bibliai szakaszt, s el is játszottuk, így személyesebbé vált a történet. Emlékszem, Niki jelentkezett Jézus szerepére. Felállt, s a viharban lecsendesítette a tengert, majd odafordult hozzánk, a tanítványokhoz, s így szólt: „Kicsinyhitűek, miért kétkedtek?” Látszott, mélyen megérintette a történet...

Másnap hajókirándulás volt a programunk. Benn jártunk a Balaton közepén, amikor óriási vihar tört ki. A kicsi sétahajó korlátján átcsapott a víz, hánykolódtunk, s félelem jelent meg a szemekben. Abban reménykedtünk, hogy a Bárkának nem lehet ilyen gyorsan vége, hiszen Isten, annyi ígéretet tett! Niki az egyik segítő ölébe hajtotta a fejét és szunyókált – ez gyakori szokása volt. Tudtuk, ha felébred, pánikba esik. Már ismertük. Ez be is következett. Kiabálni kezdett, de hirtelen valami történhetett benne. Talán az előző napi történet jutott eszébe, és valami egybecsengett számára. Elcsendesedett. „Nem félek...ne féljetek”, és elkezdte ismételni Jézus szavait az előző napi történetből. A víz lecsendesedett egy idő után, de máig emlékezetes marad, hogy Jézus szava milyen bátorítóan szólalt meg, és szólal meg újra és újra egy sérült emberen keresztül is.

Az intézetek – kérésünkre – fél éves próbaidőre engedték el sérült barátainkat, és az intézeti helyüket fenntartották az adaptációs idő végéig. Mi már eldöntöttük, hogy az otthonban életük végéig élhetnek, a már általuk is ismert szabályok szerint, ha ők is úgy döntenek a fél év végén. Tudták, hogy utána már nincs visszaút az intézetbe. Mindhárman igent mondtak.

Ekkor kezdődött el a hivatalos procedúra. Olgi és Niki intézetének felettes szerve a tőlük 300 km-re lévő fővárosban volt. A hivatalnál a sérült személyek egy-egy akként szerepeltek csupán, személyes kapcsolat nélkül. A Bárka pszichológus barátja és én, mint közösségvezető, személyesen is felkerestük a hivatalos előadót. Keményen visszautasított bennünket. Miért éppen azokat választottuk, akiknek már „biztos” intézeti elhelyezése van? Miért nem a sok-sok intézeti helyre váró személy közül? – érvelt.

A személyes kapcsolat, az évek óta tartó hűségesség barátság, a sérült személyek döntése, a mi döntésünk, az övével szemben nem volt elég indok. Úgy éreztük, hogy a személytelen, arc nélküli bürokrácia csapdájába kerültünk. Ilyen kérésre Magyarországon még soha nem volt példa. Lakóközösség eddig még nem létezett. Erre még nem volt felkészülve az állami gépezet.

Úgy láttuk, hogy mindent megtettünk, amit emberileg lehetett. Tehetetlenek voltunk... Váratlanul újra történt valami megfoghatatlan: Isten újra „utat nyitott a pusztában” – ahogyan kezdetben ígérte. Az ügyintéző váratlanul személyes életéről kezdett beszélni, egy sérült emberről a családjában. Hosszan beszélt, és teljesen megváltozott. Bizalom ébredt benne irántunk, s a beszélgetés végén szó nélkül aláírta az engedélyt. Azóta tudjuk, hogy a Bárka Otthon első női lakóiért akkor ott Isten küzdött!

(folytatás a 6. oldalon)

A következő másfél év egyik fő feladata a három fiú lakó befogadása volt.

Vilmost ismertük meg először. Születésekor a kórházban hagyták, utána egy vidéki egyházi intézetben élt. Szerették, s ő is jó barátokra talált ott. A hosszú évek alatt egy vágy élt, és erősödött a szívében. Az intézet vezetőjét segítségül hívva, mindent megtett azért, hogy megtalálja a szüleit. Családban szeretett volna élni! Évekig kereste őket a TV-n, rádión keresztül, az újságok segítségével, de hiába. Az igazgató kérésére látogattuk meg. A Bárka soha nem tudja pótolni a családot, de egy biztonságos otthont és sok- sok testvért tud adni az oda érkezőknek. Annak ellenére, hogy Vilmos örült az új otthonának, a beilleszkedéshez sok segítségre volt szüksége. A Bárkában más volt az életritmus, más-hová kerültek a hangsúlyok, más szabályok voltak ránk érvényesek. 1992 pünkösdjén mondta ki az „igen”-t egy szép, személyes ünnep keretében. Azóta az otthon meghatározó, nélkülözhetetlen személyisége. A hosszú évek alatt sok embert megérintett szeretetével, őszinte befogadó készségével. Vilmos felelős lett az otthonáért, a barátaiért, az oda érkezőkért. Sok évvel ezelőtt volt egy nehéz időszak a házban. Új segítők érkeztek, akik nem tartották eléggé tiszteletben a ház kialakult hagyományait. Az esténkénti közös imádságot szerették volna elhagyni. Vilmos volt az, aki akkor is határozottan hívta a társait a közös imádságra, s minden este meg is tartották. Rövid időn belül újra egység lett a házban.

Ferkó története egyszerű és világos. Az intézetben 16 éves koráig maradhatott. Mivel nem volt senkije, öregotthon várt rá. Egy kedves tanára kérte a felvételét a Bárkába. Ferkó igazi közösségi ember volt már akkor is! Mindenkinek segített, kiszolgált, felszolgált, gondoskodott a körülötte élőkről. Az „igen” kimondása egy nagyon izgalmas nap volt számunkra. Mindnyájan elmondtuk neki külön-külön, hogy miért fontos ő nekünk, s mindnyájan örülünk, ha a Bárkában marad. Aztán Feri következett a válasszal. Eltelt 5 perc, 10 perc, fél óra, 1óra... Néma csendben ült az asztalnál, komolyan, elgondolkodva, néha málnaszörpöt iszogató, újra gondolkodott. Mindnyájan feszülten ültünk, s már azt hittük, el kell búcsúznunk tőle. Nem értettük. Hosszú-hosszú idő után egyszer csak azt mondta: „Igen”. „Miért?” – kérdeztük. „Mert itt szeretnek!” Óriási ünnepet csaptunk, s hálát adtunk ezért a nagyon megfontolt igenért!

Józsi, vagy más néven Bagesz, egy nagyon csendes, szelíd fiú. Az intézetben nem sok probléma volt vele, így nem is jutott rá sok figyelem. Az évek alatt volt ideje csendben megfigyelni a körülötte lévő dolgokat: a lifteket, a betegszobák műszereit, a kosaras darukat, a szélfúttá faleveleket... Belső csend és magány jellemezte. Örültünk a vele való találkozásnak, s egy idő után a Bárka lakói is rendszeresen látogatták, és imádkozni kezdtek érte. Mindenki úgy érezte, hogy köztünk a helye! Józsi 16 évesen került hozzánk. Mélyen megdöbbenett, hogy az elmúlt élete lenyomataként csak néhány kórházi zárójelentés, néhány hivatalos papír volt, s persze néhány személyes információ a közelmúltból. Hogy valójában mi minden érte őt, kik szerették, kik bántották, milyen élmények érték... ennek semmi nyoma nem volt. Döbbenetes, hogy eltelhetett az életéből 16 év szinte nyomtalanul, megismerhetetlenül! Persze, Józsi lelkében mélyen valahol mindennek nyoma maradt.

„Gyakran keresünk nagy pillanatok a közösségi életben, különösen szép ünnepeket, és elfelejtjük, hogy a közösségi élet legjobb tápláléka, amely megújítja, és megnyitja szíveket: a hűség, a figyelmesség, az alázat, a megbocsátás, gyöngédség és a befogadás apró, mindennapi megnyilatkozásai. Ez a közösségi élet szívverése.” /Jean Vanier/

A bárkabeli élet hétköznapjainak két fő színtere volt: az otthon és a műhely. A lakók életének nagyobb része a lakóotthon keretei között zajlott, meghatározott napi-rend szerint, amely biztonságot és keretet adott az egész napjuknak. A nap főbb egységei kiemelt hangsúlyt kaptak a ház életében. Ilyen volt az ébresztés és elalvás körüli intim, tisztelettel teli kapcsolat. A sérült lakók többsége nem igényelt szakképzett gondozást, hanem sokkal inkább egy más minőségűt, amely elsősorban a bensőséges légkört biztosította. A súlyosabban sérült személyek esetében nagyon fontos szerepe volt a tisztelettel teli érintésnek a fürdetésnél. Mindez a biztonságot, a szeretetreméltóságot közvetítette számukra. Ezeket az időket fel kellett használni a segítőknek arra is, hogy a sérült társa minél önállóbbá váljon. Türelemmel rávezetni, s következetesen elvárni tőle. A közös étkezések naponta háromszor közös asztalhoz hívták az otthonban élőket. A sérültek hazajöttek ebédre. Ez a találkozás az öröm, az osztozás ideje is volt. Az étkezés a közösségi élet építésében nagyon fontos szerepet játszik. Ezernyi kedvességre és gyöngédségre ad lehetőséget. Az étkezések során mindenki találkozhat mindenkivel, akárcsak apró kis gesztusokon keresztül is: „Kérsz kenyeret? Kérlek, add közelebb a sőt!” Mindezek, a kapcsolatfelvétel egyszerű módjai, amelyekkel kimozdíthatunk egyesekeket a zárkózottságból.

A munka utáni szabadidő értékes eltöltése is a ház feladata volt, ezért a barátaink beilleszkedését ennek megtanításával is próbáltuk segíteni. Volt, hogy a csoportos játék, zenélés, mozgás került előtérbe. A csoportban visszahúzódóbb személyiségű lakók számára egyéni tevékenységeket kezdeményeztünk. A szabadidő lehetőséget adott az önfelfedezésre, az adottságok kibontakoztatására. Próbáltuk támogatni őket kedvenc időtöltésükben. Volt, aki rendszeresen tornára járt a község asszonyai, lányai közé. Volt, akit kosárlabdaedzésre kísértünk, megint mást rajzsakkörre. Mindez számukra lehetőséget adott a külső kapcsolatok építésére is.

Minden nap végén közös imádságra gyűltünk össze a ház imaszobájában. Fontos volt ez a hely: a csend, az elmélyülés, az Istennel való együttlét, a töltekezés miatt. Az esti imáért egy héten át egy sérült lakó és egy segítő felelt. Énekeltünk, Bibliát olvastunk, beszélgettünk az olvasottakról, végül imádkoztunk. Az imádságban mindig gyermeki bizalommal és komolysággal szólították meg Istent, minden gondjukat és örömeiket elé tárva. Tudtuk, hogy nap mint nap ez a közös erőforrásunk! Ma is!

Az ünnep, a közösség öröme! A következő számban szeretnék részletesen írni az ünnepeinkről, de így karácsonyra várva, néhány emléket szeretnék mégis megosztani. Talán az adventi időben és karácsonykor lenni körül a közösséget leginkább egy nagy titokzatosság. Érezni lehet a várakozás, az egymásra és Istenre figyelés erejét! Mennyire más volt ez az intézeti ünnepeknél!

(folytatás a 7. oldalon)

Mit jelent számodra a karácsony?

Kedves Olvasó! Számodra mit jelent a karácsony? Érdemes ezt a kérdést advent ideje alatt feltenni magunknak többször is. Amikor például rohanunk egyik boltból a másikba ajándékot vásárolni a szeretteinknek, de a legfontosabbra nincs időnk: velük tölteni egy kis időt a mi „drága, rohanós” életünkben. Biztos, hogy vásárolt ajándékra van szükségük? Nem inkább egy kis beszélgetésre, egy kis odafigyelésre? A minap akkor is fel kellett tennem magamnak ezt a kérdést, amikor ingerülten szoltam egyik gyermekemhez, amikor délután kimerülten értem haza: „mit is jelent számomra a karácsony?” Talán nem azt, hogy Isten elküldte fiát közénk, hogy megmutassa nekünk, milyen az igazi ajándék szeretteink, embertársaink felé? A szeretet, a türelem, az odafigyelés házastársunk, gyermekeink, szüleink felé. Ezek azok az értékek, amikre Jézus születése figyelmeztet bennünket. Érdekes, hogy a mai gyermekek erről hogyan gondolkodnak.

3. osztályos hittanosaimnak is feltettem ezt a kérdést:

Mit jelent számodra a karácsony?

Bátor: Számomra azt jelenti, hogy megszületett Jézus, hogy együtt van a család, és kapunk ajándékokat.

Boglárka: Együtt van a család, megajándékozzuk egymást. Ilyenkor szeretet van minden családban. Eljön hozzánk Jézus.

Kitti: Jézus születését jelenti számomra. Ő nagyon szeret minket. És együtt van a család.

Zsófia: Nekem Jézus születését jelenti, és hogy szeretetben együtt van a nagy család.

Anna: Együtt a család. Végre tudunk egymással beszélgetni. Találkozhatok azokkal a szeretteimmel, akikkel ritkán

Bogi, Noémi, Anna, Zsófi, Dávid, Geri, Bogi, Kitti, Bátor, Niki

találkozok. Készíthetek ajándékokat.

Boglárka: Nekem a karácsony ünnepe azt jelenti, hogy eljön a szeretet ünnepe. Eljön hozzánk Jézus, és a szívünk felmelegszik, amikor együtt lehet a család.

Gergely: Nekem a szeretetet és az ajándékozást jelenti, és hogy Jézus megszületett.

Noémi: A karácsony a szeretet ünnepe, a családé. Adhatok másoknak jó dolgokat, amit Jézus tanított nekem. Mindig megünneplem Jézus születésnapját.

Nikoletta: Nekem a szeretetet jelenti, amit Jézus adott nekünk. Együtt van a család, és együtt díszítjük fel a karácsonyfát.

Dávid: A karácsony nekem azt jelenti, hogy tiszteljük Jézust a születésnapján. A családról, a szeretetről szól, és hogy együtt legyen a család.

Keményné Váradi Erzsébet

(folytatás a 6. oldalról)

A bárkabeli adventek idején egymás „angyalaivá” válunk. (Ma is él ez a szokás.) Titokban kincseket rejtünk a társunk párnája alá, feldíszítettük az ablakát csillagokkal, kitisztítottuk a cipőjét, vigyáztunk rá, imádkoztunk érte. Ezer jele lehetett a gondoskodásnak! Reggelenként, az adventi naptárunkba rejtett Igét olvastuk fel, s azzal indultunk, ki-ki a dolgára... Emlékszem, lassan ünnepelőbe öltözött az egész ház, napról-napra díszítettük, szépítettük kívülről, s a szívünket pedig belülről.

Néhány vendégünk mindig volt az otthonunkban, akik nem tudtak hol karácsonyozni. Például az első éveken Jutka mindig velünk ünnepelt. Ő egy kerekesszékes barátunk volt, aki egész életében csak az intézeti karácsonyokat ismerte. Együtt sütött velünk, s így haladtunk napról-napra az ünnep felé. Emlékszem az első bejglinke. Végre elkészült, és nagy örömmel odatartottuk Jutka elé, hogy lássa, de a ferdén tartott tepsiből a bejglik egy pillanat alatt az ölébe csúsztak. Persze széttörtek, de ilyen finomat még egyikünk sem evett, mert együtt készítettük, és megosztottuk egymással.

Az első karácsonyunkkor a szomszéd iskola egy óriási fával ajándékozott meg, s aztán évekig tőlük kaptuk a karácsonyfánkat. Olyan jó volt átélni a szeretetnek ezt a gesztusát, hogy attól kezdve, Szenteste előtt mi is útra keltünk a saját készítésű mézeskalácsainkkal, énekeinkkel, ajándékainkkal. Bekopogtunk a szomszédjainkhoz, az egyedül élő ismerőseinkhez, barátá-

inkhoz, s vittünk mi is egy kis „meleget”.

Karácsony reggelén szobáról-szobára haladva énekel, zenével ébresztettük egymást. Az éneklők menete egyre nagyobb lett, míg a gyönyörűen díszített ebédlőasztalunkhoz közös reggelire összegyűltünk. Elolvastuk a születés történetét, s közben mindenki választott egy szereplőt, akit a beszélgetés során jobban megismerhetett. Végül mindenki a nyakába akasztott egy általa rajzolt képet a kiválasztott szereplőről, s egy napon keresztül izlelhette, hogy milyen is lehetett az a hajdani karácsony, amikor Jézus megszületett. Mit érezhetett, gondolhatott, láthatott, hihetett az adott személy? Egész nap gyűjtöttük a kellekeket, s amikor este érkezett az ünnep, úgy játszottuk el a történetet, hogy ez a születés bennünk is mély nyomokat hagyott. Személyessé vált, szinte ott voltunk Jézus körül. Nemcsak felidéztek a múlt eseményét, hanem át is éltük. Az egymással való közösségünk megújulását is jelentette ez az ünnep!

A karácsony és minden ünnep mindig a nagy közösséghez, az egy Krisztus testhez való tartozást is jelentette számunkra. Ilyenkor meglátogattuk egymás gyülekezetét, s ünnepeltünk, ahogy lehetett.

Az első karácsonyi Istentiszteletünkről már beszéltem korábban, amikor sarkig tárult előttünk ennek a templomnak a kapuja, s úgy éreztük, helyünk van itt, minket is befogadtak karácsony éjszakáján! Isten szeretete hajolt le akkor hozzánk!

Draskóczy Ildikó

REFISZ hétvége - avagy közösség és bőség

November 21-én és 22-én ifjúsági hétvégét tartott gyülekezetünkben a REFISZ (Református Fialok Szövetsége). Ha két szóban kellene jellemezni a hétvégén történeteket, akkor az a „község” és a „bőség” lenne.

Szombaton reggel a programok kezdete előtt imaközösséget tartottunk a REFISZ-es szolgálókkal együtt. A program kilenc órától kezdődött, és először is regisztrálniuk kellett a fiataloknak, hogy itt vannak. Zwic Máté és jó magam végeztük ezt a feladatot. Nekem jó lehetőség volt arra, hogy a fiatalok neveit újból átismételjem, és a neveket az arcokkal összepárosítsam. Hála Istennek annyi fiatal volt (50 fő), hogy sikerült összekevernem őket.

A sikeres regisztráció után a REFISZ-esek vezetésével dicsőítés, majd áhítat következett, amelynek az igei háttere Jézus megkeresztelkedésének a története volt. Szemléltetés végett gyurmázás is történt az áhítaton, ami azt a gondolatot mélyítette el bennünk, hogy: Jézus nem olyan, mint a gyurma, amelyet a saját kívánságaink szerint formázhatunk.

A sok ülés és figyelés után csoportjáték következett, ahol a csoportoknak rövid színdarabokat kellett kitalálniuk és előadniuk. Garantált volt a nevetés. A sok nevetés után szünet következett sok süttel, majd ismét zenés dicsőítés. Az ezt követő főelőadáson a hétvége

címének („Tiszteld apádat és anyádat”) a kifejtése történt meg. Az előadó (Pogrányi Károly lelkész) azt magyarázta el a jelenlévő fiataloknak, hogy miért fontos ez a parancsolat, és hogyan mélyíthetik el az életükben. Ezután kis csoportokban beszélgettünk a hallottakról.

A nap további részében volt még Guinness rekordkísérlet, az 'Egy templom egyik helyiségében elhelyezett pizzák száma' kategóriában, de ez röviden csak 'ebéd' megnevezéssel szerepelt a napirendben. Voltak házi bajnokságok is: csocsóból, asztaliteniszből és a szemben lévő iskola udvarán frizbielkapásból is.

Egy imaszoba is be volt rendezve a fiataloknak, ahol a családtagjaikért imádkozhattak a résztvevők. A napot pedig „A prédikátor lánya” c. amerikai film megnézésével zártuk.

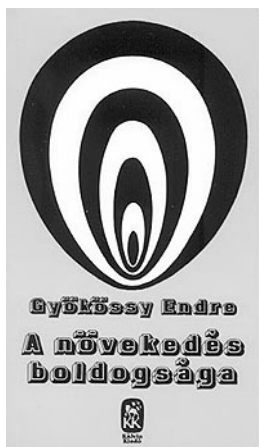
Vasárnap az Istentisztelet kereteiben bemutatkozott a REFISZ, és a résztvevő fiatalok két ifjúsági énekkel szolgáltak.

Én személy szerint nagyon jól éreztem magam, de az ott lévő arcokra visszaemlékezve nemcsak én voltam így ezzel. Ezúton is szeretném még egyszer megköszönni a szervezőknek és a gyülekezet felnőtt segítőinek ezt az alkalmat és szolgálatvállalásukat.

Pető Gergő

Olvasnivalók ünnepekre, téli napokra

Ebben a kis ajánlóban ismét dr. Gyököcssy Endre munkáiból figyelhetünk fel egy, mindannyiunkat nap mint nap foglalkoztató kérdésre: ez a *boldogság*. A kis, kb. 60 oldalas könyvecske címe: *A növekedés boldogsága*. Tudjuk, a boldogság mibenlétéről az ókor óta filozófusok, írók, költők, dalszerzők, akár tudósok is írtak, rengeteg idézetet ismerünk mi magunk is. Tehát, mint ahogyan a bevezetőben olvassuk: „Ha ez nem volna központi kérdésünk, Jézus nem a boldogmondásokkal kezdené a Hegyi Beszédet”. Hogyan tárja fel előttünk ezen mondások értelmét, lényegét, olvassuk el a fentebb ajánlott kis műben.

November 13-án mutatták be Fekete Ágnes református lelképásztor, a Kossuth Rádió Református félóra szerkesztőjének könyvét: 4 HÉT – Adventi gondolatok címmel. A könyvben 28 fohászt olvashatunk.

„Tolle, lege”, vagyis vedd és olvasd (Szent Ágoston). Városi Könyvtárunkban kereshetjük, vehetjük le a polcra S. Lagerlöf (a Nils Holgersson szerzője) „Krisztusi legendák” c. kis könyvét, hogy Jézusról eddig kevésbé ismert „legendákkal” gazdagodjunk.....

Boldog ünnepeket és boldog percekét, órákat az olvasnivalókhöz!

Szabó Borbála Eszter

Otthon a templomban

A legutóbbi szerkesztőségi megbeszélés alkalmával Faragó Csaba lelkipásztorunkban merült fel a gondolat, hogy szívesen olvasna arról a gyülekezeti újságban, vajon milyen megtapasztalni az otthonlét élményét a templomban. Mivel én nem tősgyökeres dunaharaszti lakos vagyok, hanem úgymond betelepült, egy hosszabb folyamat eredményeként kezdtem érezni, hogy otthon vagyok a gyülekezet közösségében. Maholnap kilenc éve annak, hogy itt élek a családommal, eleinte nem ment egyszerűen és gyorsan az elválás a korábbi gyülekeztünk közösségétől, ahol már otthonosan éreztem magam, azonban idővel beláttam, hogy szükségszerű a váltás. Talán ezzel a nyitottsággal, és szívbéli döntéssel indultam el az úton, amely oda vezetett, hogy ma már ne idegenként lépjek be a haraszti templom kapuján, hanem úgy, mint aki haza érkezik az otthonába. Éreztem, hogy Isten tervének a része, hogy lakóhelyet váltottunk, és az is, hogy éppen ebbe a kisvárosba költöztünk. Hálás szívvel gondolok vissza mindazon élményekre, szolgálati lehetőségekre és gyülekezeti alkalmakra, melyek egytől-egyig hozzájárultak ahhoz, hogy a kötődés kialakuljon. Hálát adok a gyülekezet tagjaiért. A hála és köszönet mellett ugyanakkor érzem a személyes felelősséget is, hiszen az otthon légkörének és küllemének minősége a benne élő emberektől is függ, az egyes ember szívén, megnyilvánulásain és tettein is múlik, hogy egy hely melegséget, bensőséges légkört, bizalmat és szeretetet sugároz-e, vagy épp az ellenkezőjét. Isten Igéje folytonos önvizsgálatra készítet, s a Szentlélek által segít abban, hogy meglássam, miben kell formálódnom, mikből kell szabadulást nyernem Jézus Krisztus által, miért kell a megbocsátást kérnem.

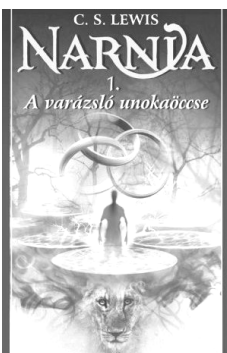
Az otthon szóra gondolva szemem előtt egy olyan hely képe jelenik meg, mely biztonságot és védelmet ad. Olyan személyes teret képzelek el, melyben felszabadultan és fesztelenül mozoghatok, létezhetek, mely a szeretet, és melegség lakhelye, ahol test, szellem és lélek egyaránt megpihenhet a mindennapi fáradtságos munkát követően. Az otthonunk az az életterünk, melyben életünknek egy jelentős részét töltjük. Otthon és család fogalmi sokszor összefonódnak, ezért az otthon közege a legmélyebb nyomokat hagyhatja bensőnkben. Mindezek mellett úgy vélem, az otthon fogalma túlmutat azon a konkrét helyszínen is, melyben éjszakáról éjszakára fejünket álomra hajtjuk. Az otthon tágabb értelemben kiterjeszthetjük, értelmezhetjük akár az Istennel való személyes kapcsolatra, vagy valamilyen emberi közösségre, felekezetre vonatkoztatva is, amelyben rátalálhatunk mindarra, amit az otthon fogalma szívünkben előhív. Így, ha Isten közelségében vagyunk, ha szívünk szüntelen az Úrra van hangolódva, akkor, bárhol is járunk a világban, otthonra lelhetünk.

A templom Isten szent háza, ahol a hívő lélek megpihenhet, ahol adott a lehetőség az Istennel és a testvéri közösséggel való találkozásra, a szeretet, az egymásra figyelés, megbocsátás, elfogadás és megértés gyakorlására. Az a hely, ahol sebzett szívünket csendben Isten elé vihetjük, ahol Jézus Krisztus által szabadulást és vigasztalást nyerhetünk, és ahol erősödhetünk is egymás által a hitben.

Isten áldja meg gyülekeztünk közösségét továbbra is szeretettel, otthonos légkörrrel! Ámen.

Kemény Veronika

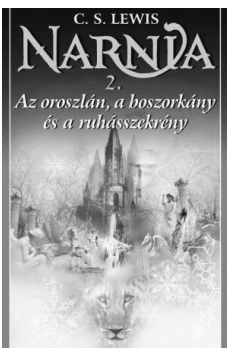
KÖNYVAJÁNLÓ GYEREKEKNEK

C.S.Lewis: Narnia Krónikái A varázsló unokaöccse

Két gyerek összetalálkozik, és jó barátok lesznek. A fiúnak a nagybátyja varázsgyűrűvel eltünteti őket a „világok közti rengetegbe”. A két gyerek valahányszor egy tóba ugrik, más világba érkezik. Az egyik világban kiszabadítják a boszorkányt véletlenül, aki világalomra tör. A két gyerek elviszi a boszorkányt Narnia birodalmába, ahol beszélő állatok vannak. Meg kell szerelniük egy gyümölcsöt, amely megvédi Narnia országát. Ha nem szerzik meg, meghal a fiúnak az anyja.

C.S.Lewis: Narnia krónikái 2. Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény

Nekem nagyon tetszett, és ha kezdedbe veszed a könyvet, meglátod te sem tudod abbahagyni az olvasást!

Négy gyerekéről szól a könyv: Peter-ről, Susan-ról, Edmund-ról és Lucy-ről, akik elkeveredtek egy régi ruhásszekrényen keresztül Narnia országába, ahol beszélő állatok és faunok is laktak. Itt (Narnia országában) a Fehérboszorkány vette át a hatalmat. Mindenkit, aki nem engedelmeskedett neki, kővé változtatott. Egy régi jóslatban viszont az állt, hogy ha „Ádám fiai és Éva leányai” a trónra kerülnek, a Fehérboszorkány uralkodásának vége lesz. Az egyik faun barátai, a hódok, el akarták vinni a gyerekeket Aslan-hoz, az igazi uralkodóhoz, aki a távolból éppen visszatért. Ezért a Fehérboszorkány harcot indított ellene és megölte Aslan-t, az oroszlánt, de ő feltámadt. Szerinted ki nyer?

Faragó Nándor 4. osztályos tanuló
(a sorozat folytatódik)

ISTENTISZTELETEK, ALKALMAK

December

19. 15.00 óra Idősek karácsonya
20. 10.00 óra Advent 4. vasárnapja –
keresztelős családok vasárnapja
16.00 óra Gyerekek karácsonyi ünnepe
24. 17.00 óra Szentesti áhitat
25. 10.00 óra Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
26. 10.00 óra Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
31. 17.00 óra Óévi istentisztelet

Január

1. 10.00 óra Újévi istentisztelet
3. 10.00 óra Újévi úrvacsorás istentisztelet
17-24. Ökumenikus imahét*
18. 18.30 óra * - Evangélikus imaház
19. 18.30 óra * - Szent Imre templom
20. 18.30 óra * - Baptista imaház
21. 18.30 óra * - Baptista imaház
22. 18.30 óra * - Református templom
23. 18.30 óra * - Református templom
24. 17.00 óra * - Szent István templom
31. 10.00 óra Családi istentisztelet

Február

- 4-5. 18.30 óra Bűnbánati istentiszteletek
7. 10.00 óra Úrvacsorás istentisztelet
12-13. Házasság művészete –
hitmélyítő és házasságformáló kurzus
14. 10.00 óra Házaspárok Vasárnapja
28. 10.00 óra Családi istentisztelet

Megkereszteltek:

1. Szombat Krisztián Balázs
2. Peidl Balázs
3. Hollósy Kristóf Géza
4. Balogh Boglárka
5. Laki András
6. Szabó Róbert
7. Kollarics Milla Katalin
8. Kollarics Dorka Maja
9. Hász Gábor Krisztián
10. Szilágyi Szonja
11. Koczós Kata Orsolya
12. Pető László Sándor
13. Lantos Léna Anna
14. Bocskai Ákos
15. Ágics Csaba Attila
16. Vörös Réka
17. Vörös Péter
18. Horváth Damján
19. Pál Bendegúz Krisztián
20. Nagy László

Konfirmáltak:

1. Dankó Anna
2. Faragó Dorottya
3. Kemény Mátyás
4. Kolozsvári Krisztina
5. Rémik Panna
6. Tész Brigitta
7. Borbély Lotte
8. Földesi László
9. Kollarics Katalin
10. Nagy Zsolt
11. Ötvös Attila
12. Skrlyk József
13. Dr. Steffer Boglárka
14. Szilágyi-Major Szilvia
15. Zsigmond Károly

Házasságot kötöttek:

1. Dr. Bálint László és Dr. Junger Dária
2. Járomi Attila Zsolt és Nagy Georgina
3. Molnár Gábor és Tina Gebert
4. Ferenczi Roland és Márkus Noémi

Elhunytak:

1. Deák Ferencné sz. Klug Judit (64)
2. Hunfalusy Katalin (64)
3. Szentanay Magdolna (67)
4. Ortelli Jánosné sz. Lénárt Terézia (80)
5. Kubát Károlyné sz. Balla Erzsébet Orsolya (65)
6. Kevevári András (86)
7. Pál Éva (58)
8. Szabó Tihamérné sz. Frücht Rozália Katalin (83)
9. Kovács Imréné sz. Gubics Éva (76)
10. Rajnai Jánosné sz. Cseh Erzsébet (85)
11. Varga Nándorné sz. Gengeliczi Erzsébet, (81)
12. Csizmadia Tibor (48)
13. Vajda Lászlóné sz. Jakus Magdolna (89)
14. Kiss Ferenc (42)
15. Szabó Miklósné sz. Kocsis Erzsébet (83)
16. Várad Andrásné sz. Pataki Veronika (79)
17. Kasza Géza (59)
18. Gutti István (64)
19. Katavits István Ernőné sz. Hegedűs Eszter (91)
20. Vámosi Lajos Péter (61)
21. Laczkovicsné Németh Krisztina (39)
22. Kiss János (72)
23. Fejes Tamás (59)
24. Nagy Gyula László (70)
25. Dániel Ferenc József (45)
26. Gergely Imréné sz. Diószegi Erzsébet (87)
27. Muszka István (66)
28. Sólyom Károlyné sz. Czompa Piroska (81)
29. Horváth Béla (83)
30. Nagy Éva (61)
31. Peczár Zsolt (44)

Áldott, békés karácsonyt, boldog új évet kíván a szerkesztőség!

Dunaharaszti Református Templom
Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 30 / 477-5319)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkész
Szerkesztő: Csáky Gyöngyi – Szerkesztőtársak: Draskóczy Ildikó, Faragóné Sárdy Emőke, Kemény Veronika, Szabó Borbála Eszter, Váczi Gábor –
Tördelés, grafika: Csáky István – Korrektúra: Mucsi Eszter